

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **CarTec Ostrava s.r.o.**, se sídlem Vítkovická 3246/1a, Ostrava, zastoupena Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL.M., advokátem se sídlem Italská 2581/67, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. 3306/20/5100-41453-712735, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2021, č. j. 22 Af 18/2020 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015, v němž vykázala nadměrný odpočet ve výši 36.247.362 Kč. Dne 20. 4. 2015 správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, který ukončil dne 23. 6. 2015, a téhož dne zahájil daňovou kontrolu. Platebním výměrem doručeným dne 14. 3. 2018 správce daně žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty ve výši 1.407.572 Kč. Žalovaný následně vyhověl odvolání žalobkyně a změnil platební výměr tak, že vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši původně tvrzené žalobkyní. Správce daně následně přiznal žalobkyni úrok z daňového odpočtu za období od 23. 9. 2015 do 13. 4. 2018 podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb. (dále

jen „daňový řád“) ve znění účinném do 30. 6. 2017 a úrok z neoprávněného jednání správce daně za období od 14. 4. 2018 do 6. 3. 2019 podle § 254 odst. 1 daňového řádu. Napadeným rozhodnutím žalovaný pouze změnil výrok tak, že snížil výši přiznaných úroků.

[2] Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Předně uvedl, že mezi stranami není sporu o skutková zjištění. Žalobkyně však rozporovala to, za jaké období a v jaké výši jí náleží „kompenzace“ za nepřiměřeně dlouho zadržovaný nadměrný odpočet. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019 - 47 č. 4055/2020 Sb. NSS, *EP ENERGY*. V tomto rozsudku se kasační soud zabýval § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017. Krajský soud proto posuzoval účinky novely provedené zákonem č. 170/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017. Ta přitom v přechodném ustanovení (čl. XI, bod 3) odkazovala právě na § 254a daňového řádu ve znění před účinností novely. Kasační soud však ve výše citovaném rozsudku dovedl, že tato právní úprava odporovala právu Evropské unie, a proto nebyla použitelná. Pokud jde o vztah mezi úrokem z neoprávněného jednání správce daně (§ 254 daňového řádu) a úrokem z nadměrného odpočtu (§ 155 daňového řádu), odkázal na odst. 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014 č. j. 7 Aps 3/2013 - 34, *Kordárna*, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014 č.j. 7 Aps 3/2013 - 40. Skutkovou situaci v tomto rozsudku měl krajský soud za shodnou s nynějším případem, pouze s tím rozdílem, že ve věci *Kordárna* byl daňovému subjektu nárok na odpočet z části přiznán a z části odepřen. Druhá část byla přiznána až po rozhodnutí odvolacího orgánu. Z tohoto důvodu není rozhodná lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), na což poukazoval žalovaný.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvedl, že rozsudek ve věci *EP ENERGY* je třeba aplikovat, ale pouze na § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017. Za období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 náleží žalobkyni úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu ve smyslu rozsudku *Kordárna*, a to jak ve vztahu k výši tohoto úroku, tak k okamžiku jeho vzniku. V případě druhého časového úseku, tedy od 1. 7. 2017, však na věc dopadá novelizovaný § 254a odst. 3 daňového řádu. Stěžovatel má za to, že pokud přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. odkazuje na § 254a ve znění do 30. 6. 2017 a toto ustanovení bylo zároveň Nejvyšším správním soudem ve věci *EP ENERGY* shledáno jako neaplikovatelné pro rozpor s evropským právem, není možné aplikovat ani přechodné ustanovení. Zjednodušeně řečeno, pokud je nepoužitelná právní norma, na kterou odkazuje jiná norma, stíhá tuto odkazovací normu stejný osud. Argumentaci přechodným ustanovením čl. XI. bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. současně považuje stěžovatel za překvapivou, neboť žalobkyně jím neargumentovala v žalobě. Krajský soud tak dovedl nutnost aplikace § 155 odst. 5 daňového řádu v obou časových úsecích na důvodech neobsažených v žalobě.

[4] Ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 současně zaplňuje mezeru v právu, které se věnuje kasační soud ve věci *Kordárna*. Rozsudek ve věci *EP ENERGY* byl vydán až po účinnosti novely, a zákonodárce tudíž nemohl počítat s tím, že norma, na kterou odkazuje přechodné ustanovení, nebude souladná s evropským právem. Nelze tak bez dalšího uzavřít, že se použije § 155 odst. 5 daňového řádu, pokud přechodné ustanovení odkazuje na § 254a ve znění do 30. 6. 2017. Na místě by tak bylo použít § 254a

pokračování

ve znění od 1. 7. 2017, neboť ten stanoví úrok ve výši repo sazby vyhlášené ČNB zvýšené o dva procentní body (na rozdíl od předchozího znění, které vypočítalo úrok pouze jako repo sazbu zvýšenou o jeden procentní bod). Úrok zvýšený o dva procentní body je podle stěžovatele současně souladný s evropským právem. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 4. 2020, ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18, *Sole-Mizo a Dlmanti Mezögazdasági*, platí, že členské státy nemají úroky určovat podle základních sazeb centrální banky, pokud by byly nižší než sazby, za něž si může neúvěrový subjekt půjčit peníze na úvěrovém trhu. To platí, jestliže se neuplatní úrok, jehož cílem je nahradit škodu vzniklou daňovému subjektu znehodnocením peněz inflací. Z toho podle stěžovatele vyplývá, že nejprve je třeba výši úroku porovnat s inflací, a pokud inflaci úrok nepokryje, následně srovnat jeho výši s úroky dostupnými na úvěrovém trhu pro neúvěrové instituce. Stěžovatel v kasační stížnosti srovnal výši repo sazby v jednotlivých obdobích a míru inflace podle údajů Českého statistického úřadu. Tato výše podle stěžovatele dokazuje, že § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 vyhovuje požadavkům Soudního dvora. Ten současně v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, C-387/16, *Nidera BV*, připustil, že úrok může být nižší než skutečná škoda vzniklá v důsledku delšího prověřování nadměrného odpočtu. Současně stěžovatel poukázal na stanovisko generálního advokáta ve věci *Sole-Mizo*, podle něž má být úrok spíše paušalizovanou náhradou škody způsobené nemožností s penězi nakládat po určitý čas, a tedy být založen na výši inflace než na výši úrokových sazeb na úvěrovém trhu. Na toto stanovisko ve svém rozsudku odkázal také Soudní dvůr. Navíc daňový subjekt může skutečnou škodu žalovat podle zákona č. 82/1998 Sb.

[5] Stěžovatel také namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť počátek úročení úrokem z neoprávněného jednání správce daně soud dovozuje z rozsudku *Kordárna*. Současně však neuvádí, jak na věc tento rozsudek dopadá, jestliže předmětem přezkumu nebylo rozhodnutí podle § 254 daňového řádu. Tento rozsudek se naopak zabývá absencí výslovné úpravy kompenzující nadměrný odpočet, tedy právě tehdejší neexistencí § 254a daňového řádu. Závěry o lhůtách v rozsudku ve věci *Kordárna* se vztahují k § 155 odst. 5 daňového řádu, avšak na nynější věc pro časový úsek od 1. 7. 2017 dopadají § 254 a 254a daňového řádu s počátkem lhůty podle § 105 odst. 1 zákona o DPH. Právě lhůtu určenou podle posledně jmenovaného ustanovení nepovažuje krajský soud za rozhodnou, aniž by vysvětlil proč. Proto je jeho rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti. Jinými slovy, krajský soud nevysvětluje, proč již okamžikem doručení rozhodnutí o stanovení daně jedná správce daně nezákonně.

[6] Podle stěžovatele je nutné § 105 odst. 1 zákona o DPH aplikovat také v případě, že je nezákonně zadržován odpočet. Takový postup brání nepředvídatelnému rozlišování mezi těmi, kterým je odpočet zadržán a kterým není. Pokud by účastníku byl nárok na odpočet DPH přiznán, běžela by správci daně lhůta podle tohoto ustanovení. Není důvodu, aby tomu v nynějším případě bylo jinak. Opačný postup porušuje zásadu rovnosti. Stěžovatel v tomto ohledu odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 24. 10. 2013, C-431/12, *Rafinaria Steaua Romana*.

III. Vyjádření žalobkyně a replika žalovaného

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s tezí, že by pro nesoulad § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017 s evropským právem bylo nepoužitelné též přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb., které na něj odkazuje. Pokud

by se na tvrzení stěžovatele přistoupilo, pak by bylo na místě užít judikaturu týkající se časové působnosti norem, na kterou žalobkyně odkázala. Stručně řečeno, stěžovatel je při tvrzení nepoužitelnosti přechodných ustanovení povinen aplikovat právní úpravu účinnou v době vzniku daňového dluhu, tedy v roce 2015. Nedůvodné je tvrzení, že krajský soud založil své rozhodnutí ve vztahu k užití § 155 odst. 5 daňového řádu po 1. 7. 2017 na důvodech neuvedených v žalobě. Žalobkyně v žalobě namítla nesprávnou aplikaci § 254a daňového řádu a současně tvrdila, že na její případ dopadá § 155 odst. 5 téhož zákona.

[8] Pokud jde o úrokové sazby podle § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017, nejsou souladné s evropským právem. Především proto, že z rozsudku Soudního dvora *Sole-Mizo* plyne, že sazba nesmí být nižší, než je cena peněz na úvěrovém trhu, a současně musí být vyšší, než je míra inflace. Úrok má totiž kompenzační charakter. V období červenec 2017 až březen 2019 pouze část sazeb dle § 254a daňového řádu dosahuje stejné či vyšší míry jako sazby na úvěrovém trhu pro nefinanční subjekty. Žalobkyně má tedy za to, že sazba neplní požadavky Soudního dvora vyslovené v rozsudku *Sole-Mizo*. Pokud stěžovatel tvrdí, že sazba úroku vyhovuje požadavkům evropského práva, jestliže „přibližně pokrývá inflaci“, pak jde o zjevné porušení požadavků Soudního dvora. Ten totiž nehovoří o přibližném pokrytí, ale převýšení. Podle srovnání žalobkyně byla inflace vyšší od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2017. Žalobkyně odkázala na rozsudek kasačního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014 - 76. Podle něj platí, že účelem úroku z prodlení placeného daňovým subjektem (do 31. 12. 2006 penále), je kompenzovat státu výpadek daňových příjmů, které si musí opatřit jinak (reflektuje tak cenu peněz) a současně funguje jako preventivní opatření – motivuje daňový subjekt k řádnému plnění povinností. Proto je povaha tohoto úroku shodná s úrokem v soukromoprávních vztazích. Výše úroku podle § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 však funkci paušalizované náhrady škody plnit nemůže. Žalobkyně poukázala také na výši účinnou od 1. 1. 2021, která činí repo sazbu navýšenou o čtyři procentní body.

[9] Pokud jde o argumentaci krajského soudu rozsudkem *Kordárna*, nejde o nepřezkoumatelnou pasáž, jak tvrdí stěžovatel. V nynější věci a v rozsudku *Kordárna* nastaly tytéž okolnosti. Správce daně vyplatil zadržovaný odpočet až po zrušujícím rozhodnutí o odvolání. Jediným rozdílem oproti nynější věci je to, že v nynější věci byl odpočet správcem daně zadržován celý, nikoliv pouze z části jako ve věci *Kordárna*. Co se týče aplikace § 105 zákona o DPH, má žalobkyně za to, že stěžovatel nereflektuje dvě skutečnosti. Zaprvé, byla žalobkyni stanovena vlastní daňová povinnost a lhůta se tedy nemohla vůbec rozběhnout, a proto zadruhé, počala běžet až vydáním rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 2. 2019. Podle rozsudku *Kordárna* však musí úroky podle § 155 odst. 2 a podle § 254 daňového řádu navazovat, a pokud by šlo přistoupit na argumentaci stěžovatele, pak by se žalobkyni po dobu oněch 30 dnů nedostala vůbec žádná kompenzace.

[10] Stěžovatel v replice k vyjádření uvedl, že přechodná ustanovení mají akcesorický charakter, a proto je stíhá stejný osud jako ustanovení, na něž odkazují. Pokud jde o judikaturu týkající se časové působnosti norem, na niž odkazuje žalobkyně, pak tato na nynější věc skutkově nedopadá. Dále stěžovatel reagoval na námítky týkající se úroků. Podle judikatury Soudního dvora musí jít o přiměřenou náhradu, která může být vyšší či nižší než skutečná škoda. Není reálné, aby paušálně stanovený úrok reflektoval

pokračování

individuální situaci daňového subjektu. Pokud jde o aplikaci § 105 zákona o DPH, setrval stěžovatel na své předchozí argumentaci.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[12] V nynější věci jsou spornými otázky výkladu a aplikace § 105 odst. 1 zákona o DPH a přechodného ustanovení čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb.

[13] Podle § 105 odst. 1 zákona o DPH *„[v]znikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek vyšší než 100 Kč, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. To neplatí, pokud vznikne vratitelný přeplatek změnou stanovené daně na základě dodatečného vyměření.“* Podle čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. platí, že *„[u] daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z daňového odpočtu podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*

[14] Kasační soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Tu spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud dostatečně nevysvětlil, jak na nyní projednávanou věc dopadá rozsudek ve věci *Kordárna* a proč není rozhodná lhůta stanovená v § 105 odst. 1 zákona o DPH. Podle judikatury kasačního soudu jsou nepřezkoumatelná taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelný je také rozsudek, ve kterém soud založil své rozhodnutí na skutečnostech v řízení nezjišťovaných či zjištěných v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76).

[15] Je třeba poznamenat, že napadený rozsudek krajského soudu je na samé hranici přezkoumatelnosti, avšak posouzení krajského soudu ještě ob stojí. Kasační soud má ve shodě s žalobkyní za to, že rozsudek *Kordárna* na nynější věc dopadá právě proto, že žalobkyni byl zadržán nadměrný odpočet. Tato skutková situace je tak téměř shodná s tou, již se soud zabýval v rozsudku *Kordárna*, s tím rozdílem, že v této věci byl odpočet z části přiznán a z části zadržán. Stěžovatel také namítl, že argumentace ve vztahu § 155 daňového řádu nebyla obsažena v žalobě. Toto tvrzení však neodpovídá obsahu žaloby, neboť žalobkyně na řadě míst výslovně odkazuje na aplikaci § 155 daňového řádu ve smyslu závěrů rozsudku *Kordárna*, z něž tato argumentace obsahově vychází (viz bod 7.22 a následující žaloby).

[16] Pokud jde o lhůtu stanovenou v § 105 odst. 1 zákona o DPH, Nejvyšší správní soud má za to, že v nynější věci nastala situace odlišná od „standardní situace“, na níž pamatuje toto ustanovení. Především proto, že § 105 odst. 1 zákona o DPH ve znění do 31. 12. 2020

hovoří o vratitelném přeplatku vzniknuvším v důsledku vyměření nadměrného odpočtu. Nynější věc je však odlišná v tom, že nadměrný odpočet nebyl zpočátku přiznán, neboť správce daně vyměřil žalobkyni vlastní daňovou povinnost. Jinými slovy, § 105 odst. 1 zákona o DPH se týká situací, kdy k vyměření nadměrného odpočtu dojde na základě daňového tvrzení a nikoliv v důsledku rozhodnutí odvolacího orgánu, který zrušil pro nezákonnost předchozí platební výměr správce daně. Krajský soud tak podle kasačního soudu mířil tímto směrem, ačkoliv se v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil lakonicky tak, že lhůta podle tohoto ustanovení není pro řešený případ rozhodná. Jestliže by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, krajský soud by věc zjevně posoudil obdobně. Takový postup by účastníkům řízení nepřinesl žádný benefit a odporoval by zásadě procesní ekonomie.

[17] Pokud jde o argumentaci rozsudkem *EP ENERGY*, i tu lze považovat za správnou. Nelze přistoupit na tvrzení stěžovatele, že přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. je nepoužitelné, neboť odkazuje na právní úpravu, která byla shledána rozpornou s právem EU. Podle čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. se použije úrok podle § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017 u daňového odpočtu, který byl uplatněn v řádném či dodatečném daňovém tvrzení, u něž lhůta pro podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. To znamená, že přechodné ustanovení odkazuje na znění § 254a daňového řádu do 30. 6. 2017, jež se použije i v případě úroků vzniklých za období následující po tomto datu.

[18] Intertemporální norma je ze své povahy procesním a neutrálním ustanovením v tom smyslu, že subjekty práva pouze směřuje k určitému časovému znění normy obsahující vlastní pravidlo chování. Skutečnost, že ustanovení, na které přechodná norma odkazuje, je následně shledáno rozporným s evropským právem, tedy na její použití nemůže mít vliv. Stěžovatel navíc polemizuje se samotným smyslem přechodných ustanovení, neboť v nynější věci jde o určení toho, jaká norma se použije pro výpočet úroku ze zadržovaného odpočtu DPH uplatněného v daňovém tvrzení, lhůta, k jehož podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. Nedává tak smyslu, aby na nynější věc dopadalo ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017, pokud ani zákonodárce jeho zpětné použití nezamýšlel. Opačný postup nabourává důvěru daňového subjektu v to, že na jeho případ nebude použita právní úprava se zpětnou účinností. Navíc, jak správně poznamenává žalobkyně, rozsudky kasačního soudu nemají derogacní účinek, a tak na § 254a ve znění do 30. 6. 2017 ani na čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. nelze pohlížet jako na neexistující ustanovení.

[19] Krajský soud tak postupoval správně, jestliže použil přechodné ustanovení, které jej odkázalo na úpravu, jež se pro rozpor s evropským právem rozhodl nepoužít. Krajskému soudu tedy nic nebránilo vzít v úvahu závěry rozsudku *Kordárna*. K němu se ostatně kasační soud přihlásil v řadě rozhodnutí (například rozsudky ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015 - 72, ze dne 15. 12. 2016, č. j. 7 Afs 173/2016 - 26, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 196/2016 - 33, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 - 32, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 51/2016 - 43). Stejně tak krajský soud postupoval správně při aplikaci závěrů rozsudku *EP ENERGY*. Proto v případě, že se nepoužije právní úprava úroku ze zadržovaného odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017, platí nadále pravidla vymezená rozsudkem ve věci *Kordárna*. Žalobkyni tedy za uvedené období náleží úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Závěry krajského soudu tak ob stojí. S ohledem na výše uvedené nepovažoval Nejvyšší správní soud

pokračování

za nezbytné se zabývat zbytkem kasačních námitek, neboť nejsou pro posouzení této věci rozhodné.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch a v řízení o kasační stížnosti byla zastoupena advokátem. Proto jí náleží náhrada nákladů o kasační stížnosti v podobě nákladů účelně vynaložených na právní zastoupení. Zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč. Zástupci žalobkyně náleží také paušální náhrada nákladů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu. Celkem tedy 3.400 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně společníkem právnické osoby, jež je plátcyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o tuto daň ve výši 21 % (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), tedy o 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů o kasační stížnosti 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu